

РЕШЕНИЕ

№ 3224

гр. София, 31.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11221** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на В. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №2932 от 20.06.2024г. по нахд №16600/2023г., 97 състав на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление №23-4332-017210/24.08.2023г., издадено от Началник група в СДВР отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл.174, ал.3 пр.2-ро от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена глоба от 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24-месеца.

По изложените в касационната жалба съображения за незаконосъобразност на решението се моли същото да бъде отменено. На първо място не се споделя извода на СРС, че правилно е приложен материалния закон като деянието по чл.174, ал.3 от ЗДвП е формално е и довършено с отказа на В. да бъде тестван за наркотични вещества и техните аналози. В тази връзка се твърди, че от актосъставителя е допуснато съществено процесуално нарушение по удостоверяване на този отказ, тъй като удостоверяването е по реда на чл.3, ал.1 от Наредбата за извършване на проверка на място от контролните органи и включва по т.1 отказ да бъде направен тест на място. Касаторът обаче твърди, че анализа на нормата включва 2 способа като освен

тест -установяването може да бъде и чрез химико-токсикологично лабораторно изследване като и по двата начина се достига до целта на закона. Съответно право на водача е да избере. В този аспект за да има нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП трябва освен отказ на място с тест- да има и издаване на кръвна проба. Не се оспорва, че тест е отказан, тъй като лицето приема силни медикаменти и се е опасявал, че могат да му повлияят на теста. С оглед изложеното се твърди, че СРС не е проверил дали лицето се е явило във ВМА, както и от показанията на свидетеля Кр.Г. се установява, че в 40минутен срок лицето не е можело да се яви за кръвна проба, тъй като е трябвало да премести мотора си от пътното платно на безопасно място и да изчака идването на такси за около 10-15 минути, да преодолее задръстването и да намери съответния кабинет. Прави се извода в касационната жалба, че лицето е направило всичко възможно да отиде на кръвен тест, но това е било обективно невъзможно. На второ място се поддържат твърденията, че лицето не е имало качеството водач, поради което не е следвало да се тества, тъй като е управлявал мотоциклет. Пзовава се на неприет видеозапис, от който се вижда, че касаторът е спрял, а много след това е дошъл автопатрула за теста. Твърди се, че не е установено как е бил спрян –съответно автопатрула се е движел на срещуположната страна на движението. Прави се извода, че след като е спрял, след един час е направена проверката, поради което лицето вече е загубило качеството си водач. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени решението на СРС, ведно с НП.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез адв. П.. Поддържа направените твърдения и моли за уважаване на жалбата, ведно с искането за отмяна на решението на СРС и НП. Претендира разноси.

Ответникът, чрез юр.М. –оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Визира, че изложените доводи са разгледани от СРС и правилно не са кредитирани. Претендира юр.възнаграждение.

Представителят на СГП –прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице наведените касационни основания.

Не е спорно, че СРС, за да потвърди НП, е приел, че АУАН и НП са издадени от надлежни органи в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. По съществото на спора е прието за безспорно, че на 25.07.2023г. около 12,09ч. в [населено място] на бул.Президент Л. - В. В. е управлявал мотоциклет „Пиаджо М46“ СА 2810 А /собственост на Н. К./ от ул.Ф. към [улица] като при проверка отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с дреггер № ARKD-0049 като на водача е издаден и талон за кръвно изследване №087095

и такова не е направено. Съответно с деянието си лицето е нарушило чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което му е наложена глоба от 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 години.

За да потвърди НП, не е споделил правените от страната доводи за процесуални нарушения и несъответствие с материалния закон. На първо място не е възприел довода, че лицето, след като е спряно е загубило качеството си на водач, както и не е възприето възражението, че е нарушено правото му на защита, тъй като обективно не е могъл да даде кръвна проба.

КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ намира посочените изводи на СРС за правилни. Видно от възражението на лицето от 04.08.2023г. срещу АУАН същият не оспорва факта, че на 25.07.2023г. е спрял от двама полицейски служители, който са започнали да му извършват проверка –първо по документи, след което са извикали екип на ОПП-СДВР. Ирелевантно е, че спирането е станало в 11.00ч., а отказът да бъде тестван е отразен, че около 12,09ч.. Видно от показанията на свидетелите –св.И. същият е изпратен от дежурния за съдействие на колегите му, които вече са спрели лицето, но същото със спиране не е загубило качеството си водач, тъй като е подложен на проверка, която не е приключила. Да се твърди, че няма качеството водач е превратно тълкуване на закона. За да бъде проверен този водач –трябва да се спре и да преустанови управлението на съответното МПС, но без значение дали проверяващите лично са възприели управлението на мотоциклета от лицето, или чрез други очевидци, то лицето е водач. Конкретно са разпитани и полицаите лично възприели В. като водач. Те са го видели и са го спрели- в тази насока са показанията на св.Д.. В този аспект –законосъобразно не е приет частния запис, тъй като не е доказателствено средство, но същият и не е относим. Ирелевантно е дали патрулът е дал сигнал от другата страна на пътното платно или е бил в посоката на движение на водача, тъй като и в двата случая е възприел последния и то като водач. Не се допуска и да е възможна тезата, че преди проверката водачът сам е би спрял, поради техническа причина. Видно от възраженията на лицето, видно и от показанията на свидетелите- лицето е управлявало скутера, когато му е даден сигнал да спре. Правилно от СРС не са възприети и доводите на касатора, че е нарушено правото на защита на деца, тъй като не му е дадена обективна възможност да даде кръвен тест. На лицето е издаден талон, видно от показанията на св.И. и когато вторият полицейски екип е пристигнал – с водача е имало още едно лице. Да се твърди, че е трябвало да се погрижи за мотора, че е чакал 15 минути такси, че не е намерил кабинета – повече от очевидно е, че се касае за защитна теза. Същата не се променя от показанията на св.Кр.Г.. Видно от същите, когато са връчили талона за кръвно изследване полицаите са обяснили, че водача има 45 минути, за да се направи кръвен тест във ВМА. Това, че е закъснял не е обективна невъзможност, дори да се даде вяра на показанията на Г., че са отишли. Неправдоподобно е обяснението, че след като са знаели за срока, първо са бутали скутера, после са чакали такси и т.н.. Самият свидетел споделя, че работи наблизо, от друга страна –не е ясно защо водачът не е предоставил веднага скутера на приятеля и сам не се е отправил към ВМА. Следва и да се подчертае, че във възраженията срещу АУАН лицето обяснява, че е закъсняло поради трафика, но никъде е визира, че не е бил сам и че двамата с Г. са закъснали. Пробата от 02.08.23г. - след 7 дни е неотнормима. Не е ясно защо, ако лицето е искало кръвен тест –не се е подложило на момента, макар и да е било закъсняло.

Следователно- касационната жалба е неоснователна и като такава не следва да се

уважава. С оглед изхода от спора и претенцията на юрк.М. трябва по чл.63д от ЗАНН и във връзка със чл.37, ал.1 ЗПП и чл.27е от НЗПП чр. с чл.78, ал.8 от ГПК да се присъди юрк.възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80лв..

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №2932 от 20.06.2024г. по нахд №16600/2023г., 97 състав на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление №23-4332-017210/24.08.2023г., издадено от началник група в СДВР отдел „Пътна полиция“, с което на В. П. В. на основание чл.174, ал.3 пр.2-ро от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена глоба от 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24-месеца.

ОСЪЖДА В. П. В. ЕГн [ЕГН] от@@19@[жк] да заплати на СДВР-80лв. юрк.възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.